

Kapitola 2.

Na výletě

Naše tři příšerky brzy pochopily, že žít s ufonem – a k tomu s holkou – vnáší do jejich života jisté výhody. Nejenže Ušanda znala věci, o kterých Žabuz, Hro či Rek neměli ani tušení, ale také milovala uklízení, vaření a mytí nádobí, což naše příšerky více než těšilo. Konečně se totiž nemusely dohadovat, kdo to udělá, nebo neudělá. Ale nemyslete si, příšerky ji v tom úplně nenechaly a často jí pomáhaly. Ačkoliv se Ušanda měla u našich kamarádů dobře, každou noc chodila k vysílači a čekala, že se jednou znovu objeví létající talíř, který ji vezme zpátky domů. To se však nestalo, a tak byla Ušanda ráda, že může bydlet u našich příšerek, s nimiž se mimochodem velmi skamarádila. Jednoho dne zasedli všichni jako každý den k obědu. Dnes se na něj obzvláště těšili, protože jim Ušanda slíbila svíčkovou na smetaně.

„Jejda, já se už nemůžu dočkat,“ slintal Rek, když zrovna nabírala na talíře.

„To bude mňamka!“ těšil se Žabuz.

A když tak jedli, vyprávěla jim Ušanda o tom, kde všude už byla a co už všechno zažila.

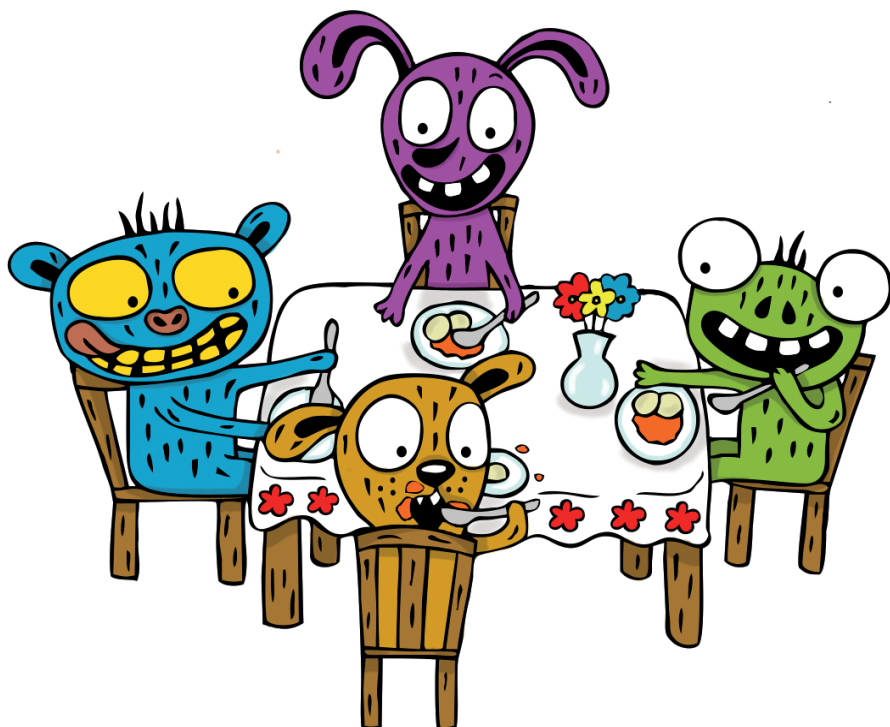
„Já jsem jednou byla v zoo,“ začala Ušanda.

„V zoo?“ nechápavě řekl Hro a přitom si krájel knedlík.

„No, v zoologické zahradě,“ pokračovala s úsměvem.

„Co to je?“ zeptal se zvědavě Rek.

Ušanda vybuchla smíchy. „Vy neznáte zoologickou zahradu?“ řekla a přitom se nepřestávala smát.

Ostatní příšerky na ni jen udiveně koukaly.

„Čemu se směješ?“ zeptal se se zájmem nechápavě Rek.

„Promiň, jen jsem nečekala, že neznáte zoologickou zahradu,“ odpověděla Ušanda a utírala si slzy smíchu.

Poté zavládlo ve světničce hrobové ticho, kdy se ozývalo jen cinkání příborů o talíře. Ticho prolomil až Žabuz, kterému to pořád nedalo.

„Tak co je to ta zoo, povíš nám to konečně už?“

„Zoo je místo, kde jsou zvířata z celého světa,“ odpověděla po chvíli přemýšlení Ušanda.

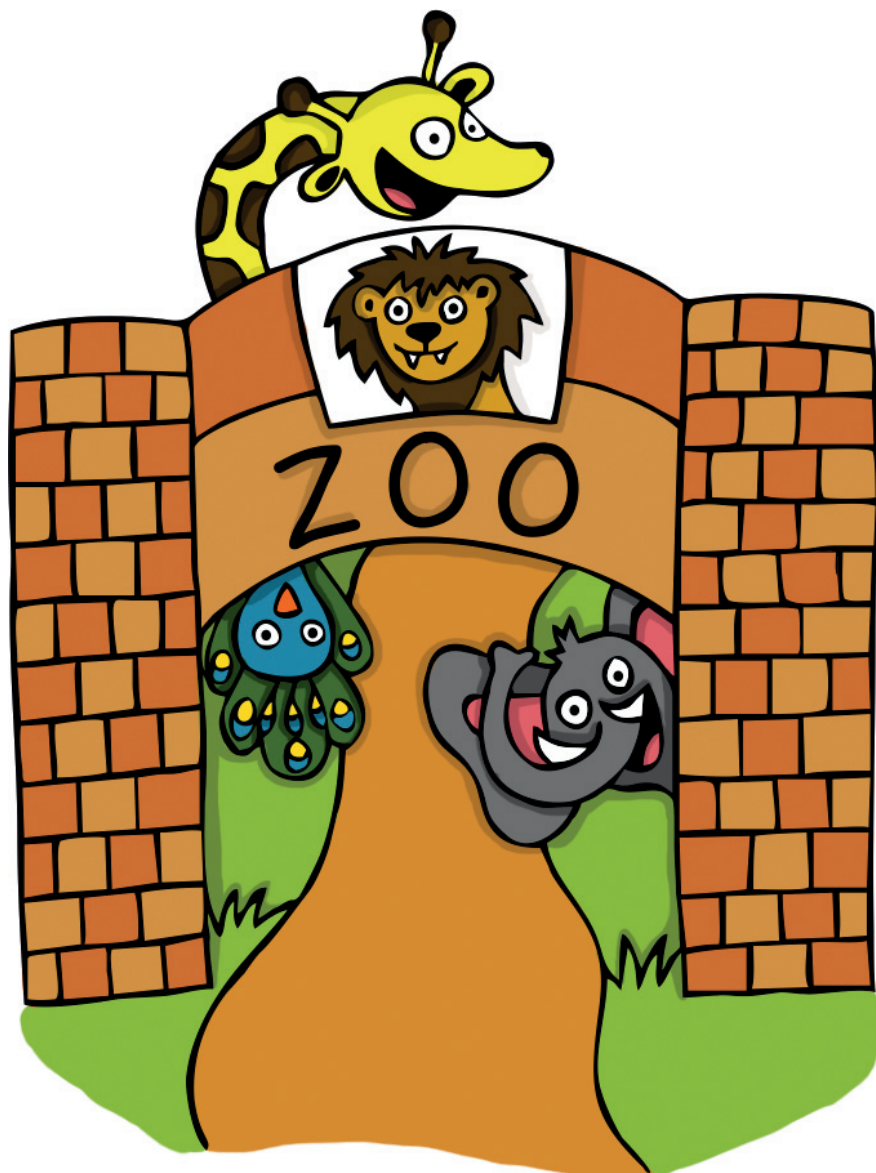
„Zvířata? Jako myslíš některá jiná než žába nebo hroch?“ zeptal se se zájmem Rek.

„Jo, třeba slon nebo žirafa,“ řekla Ušanda.

„Slon nebo co?“

„Žigarefa?“ snažil se zopakovat názvy zvířat Žabuz.

„Příšerko jedna chlupatá!“ řekla a plácla se přes čelo.
„Víte co, půjdeme se tam podívat!“ prohlásila Ušanda.
„Fakt? Takže uvidíme žirafogu?“ vypíslk Rek.
„Žirafu, Reku, žirafu,“ opravil ho Hro.
„Ano, i tu uvidíme,“ řekla s úsměvem Ušanda.

Když dojedli oběd, zabalili si svačinu a pití do batůžku a vyrazili na cestu.

Když tak procházeli ulicemi Příšerkova, Rek radostně na kolemjdoucí pořvával: „Jdeme do zoo, uvidíme žirafu!“

Ostatní příšerky se za ním jen ohlížely a smály se. Po chvíli cesty došli ke kouzelné bráně, která oddělovala Příšerkov od zbytku světa.

„Bráno, otevři se,“ pronesl Žabuz magickou formuli, po které se dala brána pomalu do pohybu.

„Jupíí, žirafo, už budu u tebe,“ radoval se Rek.

O pár chvil později už příšerky stály před hlavním vchodem zoologické zahrady. Nad vchodem visel obrovský plakát se lvem.

„Co je to za zvíře?“ zeptal se Žabuz a ukázal na billboard.

„Víš, to je lev – král zvířat,“ odpověděla Ušanda.

„Páni!“ udiveně koukal Rek na plakát.

„Když je to král zvířat, tak má určitě obrovské svaly, minimálně takové, jako mám já,“ řekl Hro a zatnul pěst.

Ostatní příšerky se jen smály.

V zoo příšerky viděly spoustu zajímavých zvířat, která ještě nikdy nespatřily. Když tak procházely kolem pštrosů, ozval se Žabuz.

„Jejda, co je to za vtipného ptáka?“ zeptal se s malým zahihňáním.

„To je pštros,“ řekla Ušanda a ukázala na tabulku, která se tyčila pod ohradou.

„Prý rád strká hlavu do písku,“ vypískl se smíchem Rek po chvíli čtení tabulky.

„To snad ne,“ začal se smát hroch Hro.

O kousek dále zase narazily na obrovské zvíře, které mělo dlouhý chobot a obrovské kly.

„To je žirafoga, teda žirafa!“ vykřikl s radostí Rek a rozeběhl se k tabulce, jež byla u zvířete umístěna.

Když k němu přišly ostatní příšerky, psík se na ně smutně podíval a řekl: „Tak tohle žirafa není, to je jen nějaký slon,“ a poodešel dál.

Po chvíli pozorování ohromného slona Hro dodal: „To by mě zajímalo, jestli bych dokázal takového slona zvednout,“ a jen co to dořekl, už přelézal ohradu.

„Hro, ne! Nedělej to, bude to obrovský průšvih!“ křičela na něho Ušanda.

Hro už byl málem na druhé straně ohrady, když si to rozmyslel.

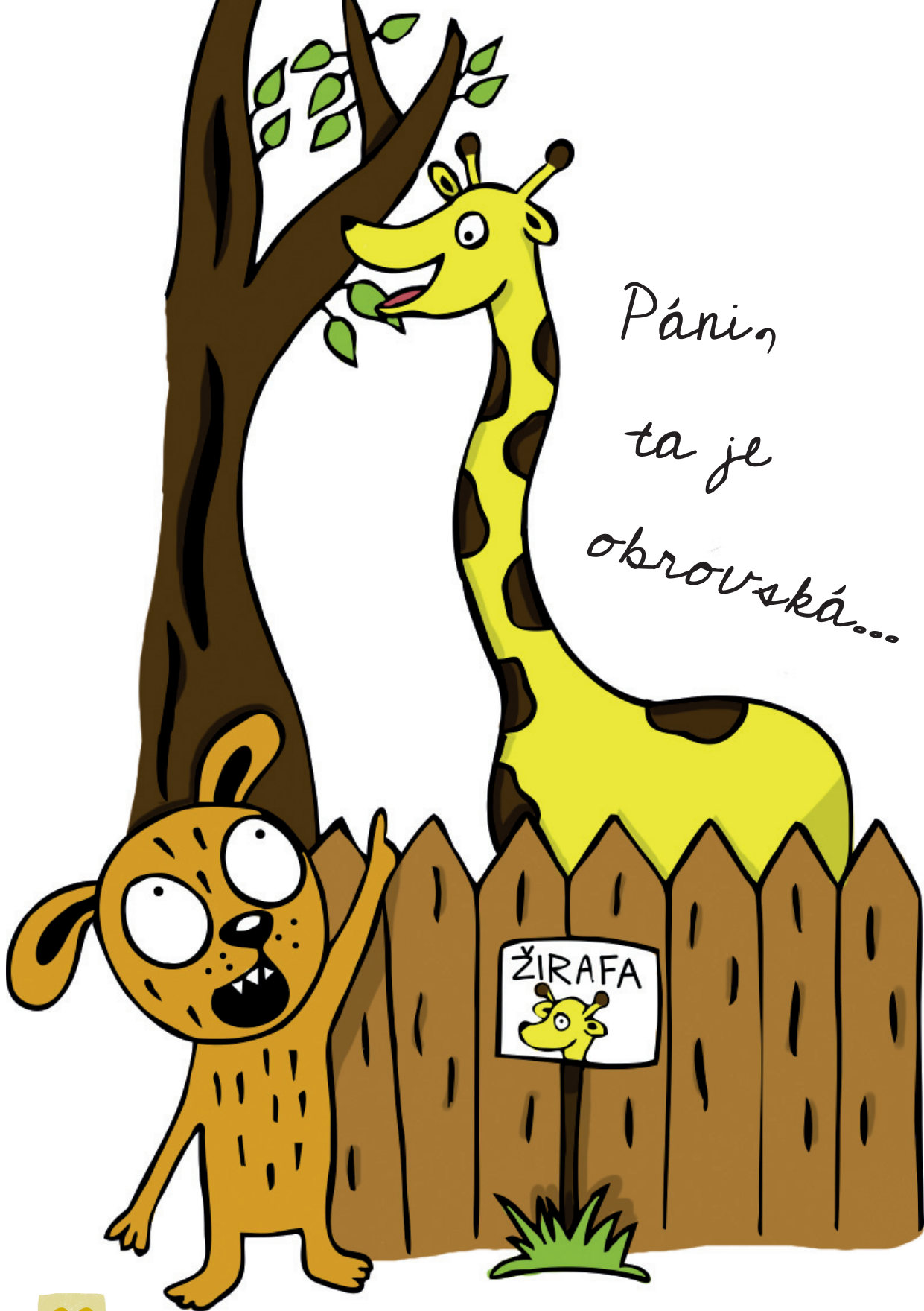
„Ach jo...“ zabručel zklamaný hroch a dodal: „... jsem to chtěl aspoň zkusit!“

O pár kroků dál naše příšerky spatřily pruhované zvíře, které jim připomínalo koně.

„To je zebra,“ řekla chytrá mimozemšťanka a ukázala na pruhované zvíře za ohradou, které právě žvýkalo trávu.

„Hustý,“ s podivem řekl Žabuz a vyrazil k tabulce přečíst si o pruhovaném koníkovi něco víc.

„No tak už toho nech a pojďme najít konečně tu žirafu!“ rozčílil se Rek nervózně.

Páni,
ta je
okrouská...

ŽIRAFKA